

Silvia H. Allred

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Esența uceniciei

Când dragostea devine principiul călăuzitor în ceea ce privește grija noastră față de alții, slujirea noastră față de ei este un mod prin care arătăm că trăim conform Evangheliei.

Încă de la începutul timpurilor, Domnul ne-a învățat că, pentru a deveni poporul Său, noi trebuie să fim într-o singură inimă și într-un singur gând¹. Salvatorul a explicat, de asemenea, că cele mai mari porunci din cadrul legii sunt: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”². La scurt timp după ce Biserica a fost organizată, Domnul le-a poruncit sfinților să-i [viziteze] pe săraci și pe cei nevoiași și să [le aducă] alinare”³.

Ce au în comun toate aceste porunci? Faptul că trebuie să ne iubim unul pe altul și să ne slujim unul altuia. De fapt, aceasta este esența uceniciei în adevărata Biserică a lui Isus Hristos.

Acum, când sărbătorim 75 de ani de la înființarea programului de bunăstare desfășurat de Biserică, ne amintim de scopurile bunăstării, care sunt: ajutarea membrilor să ajungă să se bazeze pe forțele proprii, îngrijirea celor săraci și nevoiași și slujirea. Biserica și-a organizat resursele astfel încât să-i ajute pe membri să aibă cele necesare pentru bunăstarea fizică, spirituală, socială și psihică personală, a familiei lor și a celorlalți. Episcopului

îi revine responsabilitatea specială de a se îngriji de cei săraci și nevoiași și de a administra aceste resurse pentru membrii episcopiei sale. El este ajutat în eforturile sale de cvorumurile preoției, de Societatea de Alinare și, în mod special, de către învățătorii de acasă și de către învățătoarele vizitatoare.

Societatea de Alinare a fost întotdeauna complet implicată în programul de bunăstare al Bisericii. Atunci când profetul Joseph Smith a organizat Societatea de Alinare în anul 1842, el le-a spus femeilor: „Acesta este doar începutul unor zile mai bune pentru cei săraci și nevoiași”⁴. El le-a spus surorilor că scopul societății era de a-i „[alina] pe cei săraci, nevoiași, pe văduve și orfani și să acționeze cu bunăvoință în toate modurile... Ele vor turna untdelemn și vin peste inimile rănite ale celor cărora le lipsesc cele necesare traiului, ele vor șterge lacrimile orfanilor și vor înveseli inimile văduvelor”⁵.

El a afirmat, de asemenea, că Societatea „[fi poate inspira] pe frați la lucruri bune îngrijindu-se de nevoile celor săraci — căutând ocazii de a face acte de caritate și administrând potrivit nevoilor lor — pentru a ajuta prin corectarea obiceiurilor și întărirea virtuților comunității”⁶.

Bărbații și femeile din Biserică participă azi împreună la procesul de alinare a celor nevoiași. Deținătorii preoției oferă ajutor esențial celor care au nevoie de îndrumare și ajutor spirituale. Învățătorii de acasă inspirați binecuvântează vieți și oferă fiecărei familii binecuvântările Evangheliei. În plus, ei își împărtășesc tăria și talentele și în alte moduri, cum ar fi ajutarea unei familii nevoiașe să-și renoveze casa, ajutarea unei familii să se mute sau ajutarea unui frate să-și găsească un loc de muncă.

Președinta Societății de Alinare vizitează cămine pentru a evalua, pentru episcop, nevoile familiilor respective. Învățătoare vizitatoare inspirate veghează asupra surorilor și familiilor și se îngrijesc de ele. Deseori, ele sunt primele care acționează în situațiile de nevoi urgente. Surorile din cadrul Societății de Alinare oferă hrană, slujire făcută cu compasiune și sprijin constant în perioadele de încercări.

Membrii Bisericii din întreaga lume s-au bucurat în trecut și se bucură și acum de ocaziile pe care le au de a le sluji altora. Eforturile noastre comune aduc alinare celor care sunt săraci, înfometaji, celor care suferă sau care sunt îndureraji, salvând, astfel, suflete.

Fiecare episcop dispune de magazia Domnului, care este întemeiată atunci când „membrii credincioși îi dau episcopului din timpul, talentele, îndemănările, compasiunea, bunurile și banii lor pentru a avea grijă de cei săraci și pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ”⁷. Cu toții ne aducem contribuția la magazia Domnului atunci când ne plătim donațiile de post și când punem la dispoziția episcopului toate resursele noastre pentru a-i ajuta pe cei nevoiași.

În pofida ritmului rapid în care se schimbă lumea, principiile bunăstării nu s-au schimbat odată cu trecerea

timpului, deoarece ele sunt un adevăr revelat și inspirat de Divinitate. Când membrii Bisericii și familiile lor fac tot ce pot pentru a se putea susține financiar și, totuși, nu-și pot asigura lucrurile de bază, atunci Biserica este pregătită să-i ajute. Nevoile pe termen scurt sunt satisfăcute imediat și se întocmește un plan pentru a-l ajuta pe destinatar să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Bizuirea pe forțele proprii este capacitatea de a satisface nevoile spirituale și materiale ale dumneavoastră și ale familiei.

Pe măsură ce ne ridicăm nivelul bizuirii pe forțele proprii, ne îmbunătățim și capacitatea de a-i ajuta și de a le sluji altora în modul în care a făcut-o Salvatorul. Noi urmăm exemplul Salvatorului atunci când le slujim celor nevoiași, bolnavi și suferinzi. Când dragostea devine principiul călăuzitor în ceea ce privește grija noastră față de alții, slujirea noastră față de ei este un mod prin care arătăm că trăim conform Evangheliei. Aceasta este Evanghelia în cel mai frumos moment al ei. Aceasta este religie curată.

În diferitele mele chemări din Biserică, am învățat să fiu umilă datorită dragostei și preocupării episcopilor și conducătoarelor Societății de Alinare față de cei pe care-i păstoresc. În timp ce slujeam în Chile, în calitate de președintă a Societății de Alinare la nivel de țară, la începutul anilor 1980, țara trecea printr-o recesiune economică profundă și rata șomajului era de 30%. Am văzut cum eroicele președinte ale Societăților de Alinare și credincioasele învățătoare vizitatoare umblau din loc în loc „[făcând] bine”⁸ în acele circumstanțe dificile. Ele au ilustrat scriptura din Proverbele 31:20: „Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit”.

Surori ale căror familii nu aveau nici ele prea multe i-au ajutat în mod constant pe aceia despre care ele credeau că erau mai nevoiași ca ele. Eu am înțeles atunci mai bine ceea ce Salvatorul a văzut atunci când a El a declarat în Luca 21:3–4:

„Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți;

căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască”.

După mai mulți ani, am văzut același lucru în timp ce slujeam în Argentina, în calitate de președintă a Societății de Alinare la nivel de țară, când țara a fost afectată de o inflație uriașă și colapsul economic care a urmat i-a afectat pe mulți dintre membrii noștri credincioși. L-am văzut încă o dată în timpul vizitelor mele recente în Kinshasa, Republica Democrată Congo; în Antananarivo, Madagascar și în Bulawayo, Zimbabwe. Membrii episcopilor de pretutindeni și, în mod special, surorile din cadrul Societății de Alinare continuă să clădească credința, să întărească indivizi și familii și să-i ajute pe cei nevoiași.

Este uimitor să te gândești că o soră sau un frate umil, care are o chemare în cadrul Bisericii, poate vizita un cămin unde există sărăcie, tristețe, boală sau suferință și poate aduce pace, alinare și fericire. Indiferent de locul unde se află episcopia sau ramura sau indiferent cât de mare sau de mic este

grupul respectiv, fiecare membru din întreaga lume are această oportunitate. Se întâmplă în fiecare zi; se întâmplă undeva chiar în acest moment.

Karla este o mamă tânără care are doi copii. Soțul ei, Brent, lucrează multe ore și trebuie să călătorească timp de o oră pentru a ajunge la muncă. La scurt timp după nașterea celei de-a doua lor fetițe, ea a relatat următoarea experiență: „În ziua în care am fost chemată să slujesc în calitate de consilieră în președinția Societății de Alinare din episcopia mea, am început să mă simt copleșită. Cum puteam să accept responsabilitatea de a ajuta la îngrijirea femeilor din episcopia mea când eu mă chinuiam să-mi îndeplinesc rolul de soție și de mamă a unui copil în vârstă de doi ani foarte activ și a unui nou născut? Chiar când mă gândeam la aceste lucruri, fetița în vârstă de doi ani s-a îmbolnăvit. Nu prea știam cum s-o ajut pe ea și cum să am grijă, în același timp,

de bebeluș. În acel moment, sora Wasden, una dintre învățătoarele mele vizitatoare, a venit pe neașteptate la noi. Fiind o mamă ai cărei copii erau deja mari, știa exact ce trebuia să facă pentru a ajuta. Mi-a spus ce trebuia să fac în timp ce ea era plecată la farmacie pentru a cumpăra medicamente. Mai târziu, ea a aranjat ca soțul meu să fie luat cu mașina de la gară, astfel încât el să poată să ajungă mai repede acasă pentru a mă ajuta. Răspunsul ei la ceea ce eu cred că a fost un îndemn de la Duhul Sfânt, combinat cu dorința ei de a-mi sluji, au reprezentat tocmai reasigurarea de care aveam nevoie din partea Domnului că El avea să mă ajute să-mi îndeplinesc noua chemare”.

Tatăl Ceresc ne iubește și ne cunoaște capacitățile și circumstanțele personale. Deși Îi cerem zilnic ajutorul prin intermediul rugăciunii, de obicei, El ne satisface nevoile prin intermediul unei alte persoane⁹.

Domnul a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”¹⁰.

Dragostea pură a lui Hristos este exprimată atunci când slujim în mod altruist. Să ne ajutăm unul pe altul este o experiență care sfințește, care-l exaltează pe cel care primește și-l face pe cel care oferă să fie umil. Ne ajută să devenim adevărați ucenici ai lui Hristos.

Planul de bunăstare a însemnat mereu aplicarea principiilor eterne ale Evangheliei. El înseamnă, cu adevărat, să ajutăm în felul Domnului. Fie ca noi, toți, să ne reînnoim dorința de a contribui la magazia Domnului pentru a-i binecuvânta pe alții.

Mă rog ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare în parte să avem mai multă milă, caritate și compasiune. Mă rog să avem o dorință sporită și o capacitate mai mare de a ne întinde brațele și de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși, pe cei mânăniți și pe cei care suferă, pentru ca nevoile lor să fie satisfăcute, credința lor să fie întărită și ca inima lor să fie plină de recunoștință și de dragoste.

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare în parte în timp ce pășim în spunere față de poruncile Sale, de Evanghelia Sa și de lumina Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moise 7:18.
2. Vezi Matei 22:36–40.
3. Doctrină și legăminte 44:6.
4. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, p. 452.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), p. 11.
8. Faptele apostolilor 10:38; Articolele de credință 1:13.
9. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.
10. Ioan 13:35.